

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1472/2018
22.01.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић, Биљане Синановић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Зорана Марковића, због кривичног дела уношење опасних материја у Србију и недозвољено прерађивање, одлагање и складиштење опасних материја из члана 266. став 1. Кривичног законика (КЗ), одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Марковића, адвоката Немање Васиљевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Обреновцу К 74/18 од 30.04.2018. године и Вишег суда у Београду Кж1 561/18 од 02.10.2018. године, у седници већа одржаној 22.01.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Марковића, адвоката Немање Васиљевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Обреновцу К 74/18 од 30.04.2018. године и Вишег суда у Београду Кж1 561/18 од 02.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу К 74/18 од 30.04.2018. године, између осталих, окривљени Зоран Марковић, оглашен је кривим због извршења кривичног дела уношење опасних материја у Србију и недозвољено прерађивање, одлагање и складиштење опасних материја из члана 266. став 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 18.12.2017. године па надаље, као и на новчану казну у износу од 600.000,00 динара, коју казну је дужан платити у року од три месеца од дана правноснажности наведене пресуде, а уколико то не учини, одређено је да ће суд новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан казне затвора. Окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета, те је од истог одузето 24.672 кг опасност отпада. Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име паушала плати суду износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде. Такође, окривљени је обавезан да накнади и трошкове кривичног поступка, у погледу чије висине је одређено да ће суд донети посебно решење.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 561/18 од 02.10.2018. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених Зорана Марковића и АА, адвоката Боривоја Боровића и адвоката Ђорђа Гачевића и жалба Основног јавног тужиоца у Обреновцу, а пресуда Основног суда у Обреновцу К 74/18 од 30.04.2018. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Зорана Марковића, адвокат Немања Васиљевић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд, усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење или их преиначи и окривљеном Зорану Марковићу изрекне казну затвора у краћем трајању.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело, с обзиром да се у радњама окривљеног не стичу сва законска обележја кривичног дела из члана 266. став 1. КЗ, већ би се према ставу браниоца, евентуално могло радити о привредном преступу из члана 88. став 1. или 3. Закона о управљању отпадом.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Одредбом члана 266. став 1. КЗ прописано је да ко противно прописима, унесе у Србију радиоактивне или друге опасне материје или опасне отпатке, или ко превози, прерађује, одлаже, сакупља или складишти такве материје или отпатке, казниће се затвором од шест месеци до пет година и новчаном казном.

Из изреке побијане првостепене пресуде Основног суда у Обреновцу, која је у свему потврђена побијаном другостепеном пресудом Вишег суда у Београду, произилази да је окривљени критичном приликом, у урачунљивом стању, противно прописима и то члану 33. став 1. тачка 1) Закона о управљању отпадом, по коме одлагање отпада може вршити привредно друштво, предузеће или друго правно лице, односно предузетник који обавља делатност одлагања отпада у складу са законом и чланом 59. став 1. истог закона по коме се за обављање једне или више делатности управљања отпадом прибављају дозволе, и члану 44. став 4. истог закона, по коме се приликом одлагања, опасан отпад пакује и обележава на начин који обезбеђује сигурност по здравље људи и животну средину, у складу са

међународним и хармонизованим српским стандардима, одлагао опасне материје и отпатке, при чему је био свестан свог дела и хтео његово извршење, поступајући на начин ближе описан у изреци наведене пресуде, а био је свестан да је његово дело забрањено.

Полазећи од наведеног и цитиране законске одредбе, по налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане првостепене пресуде јасно произилазе сва субјективна и објективна обележја бића кривичног дела уношење опасних материја у Србију и недозвољено прерађивање, одлагање и складиштење опасних материја из члана 266. став 1. КЗ, односно јасно произилази да је окривљени критичном приликом на описани начин предузео радњу извршења наведеног кривичног дела, јер је у урачунљивом стању, противно прописима, одлагао опасне материје и отпатке, при чему је био свестан свог дела и хтео његово извршење, а био је свестан да је његово дело забрањено.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац окривљеног указује да је доношењем побијаних пресуда, учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, бранилац у захтеву истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, наводима да су разлози побијаних пресуда у погледу одлучних чињеница, противречни изреци.

Такође, у захтеву бранилац указује и да суд у конкретном случају није на правилан начин одмерио казну окривљеном, јер олакшавајуће околности није ценио уопште или их је погрешно ценио, док је једину отежавајућу околност – ранију осуђиваност окривљеног, нарочито ценио, којим наводима бранилац суштински указује на поведу одредбе члана 441. став 1. ЗКП.

Како повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и 441. став 1. ЗКП на које се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног указује, не представљају законске разлоге у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, то се Врховни касациони суд у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Марковића, није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић, с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић